

Komádi, 1908. szeptember 20. – Budapest, 1970. szeptember 13.

Munkáscsaládban született. Öt elemiit végzett, majd apja foglalkozását követve szabómesterséget tanult, de a megélhetéséért kubikosként is dolgozott. 1927-1928-tól Budapesten élt; kisiparosoknál és a Helwirth gyárban dolgozott. 1929-től a KMP tagja, belépett a Magyarországi Szabómunkások és Munkásnők szakegyesületébe; részt vállalt a szabók szakszervezete kommunista frakciójában. Bevonták a Vörös Segély munkájába; 1931-től titkára volt a FECSKE–Ferencváros, Csepel, Kispest, Erzsébet–kommunista sejtnek. 1933-ban kommunista tevékenysége miatt kizárták a szabók szakszervezetéből, a kizárásáról szóló hír megjelent a Népszavában, a rendőrség letartóztatta. 1935-ben tagja lett a KMP féllegális szervezetének, az Egyesült Szakszervezeti Ellenzéknek. 1937-ben pártutasításra az MSZDP kispesti szervezetébe tért vissza; 1941-től a végrehajtó bizottság tagja, a dél-pesti területek kommunista szervezeteit irányította. A háború idején Rózsa Ferenc megbízásából kommunista sejtet szervezett Kispesten. 1942 májusától bujkált, illegalitásba ment, üzemi ellenállási csoportok szervezésében vett részt; 1944 őszén csoportja a kőbányai repülőgépgyárban szabotázsakciókat hajtott végre. 1945. januárban részt vett az MKP pestlőrinci szervezetének létrehozásában, a helyi szervezet titkára lett, egyben a Pest-Pilis-Solt-Kiskun Vármegyei Nemzeti Bizottság elnökségi tagja. 1945. április 4-étől Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye alispánja, megbízatása – egyes források szerint – 1949. szeptember 30-án ért véget. 1949. szeptember 16-án alispáni hivatalából az Állami Ellenőrzési Központ élére került, elnöki tisztét 1951. május 4-ig látta el. 1945. április 2-ától Budapest képviselője volt az Ideiglenes Nemzetgyűlésben; 1949. május 15. és 1958. szeptember 26. között újra mandátumhoz jutott a Magyar Függetlenségi Népfront Pest megyei listájáról. Az MKP III. kongresszusán beválasztották a központi vezetőségbe, KV tagsága 1946. október 1. és 1956. október 30. között tartott. 1950. május 8-ától nem egészen egy évig az Elnöki Tanács tagja. Zöld Sándor belügyminiszter halála után 1951. április 20-án átvette a tárca vezetését. 1952. november 14-én a Minisztertanács elnökhelyettesévé választották. Az MDP 1950. május 1-jei központi vezetőségi plénumán a központi ellenőrző bizottságba és a KV titkárságába is beválasztották. Belügyminiszteri kinevezését követően, az MDP KV 1951. május 22-i ülésén a politikai bizottság póttagja lett. A Nagy Imre-féle politikai fordulat után a központi vezetőség 1953. júniusi ülésén kihagyták a politikai bizottságból, és július 4-én kimaradt a kormányból is. 1953. július 24-én újra átvette az Ellenőrzési Központ vezetését. Két év múlva Rákosival együtt visszatért a hatalomba, 1955. augusztus 26-ától újra kormánytag – az állami ellenőrzés minisztere – lett. Két kormánytagsága között, 1953. július 3-tól 1955. augusztus 26-ig újra az Elnöki Tanács tagja volt. 1957. januárban lett a Magyar Szocialista Munkáspárt tagja. 1957. márciustól 1963. februárig az MSZMP Pest megyei bizottságán adminisztratív főelőadó, majd tömegszervezeti osztályvezető. Ezután a Kereskedelmi, Asztalos- és Lakatosipari Vállalathoz helyezték igazgatónak, ahonnan 1964-ben nyugdíjazták.

Apja gyári munkás, mázolósegéd volt. Nyolc elemiit végzett, géplakatos szakmát tanult,

1939-ben szerzett segédlevelet a Ganz Vagongyárban. Később a Weiss Manfréd-gyárban beállító lakatos, majd az Egyesült Izzóban, 1940–1941-ben, a Ganz Hajógyárban, 1941-től a Fegyvergyárban, lakatos szakmában dolgozott. 1934-től a vas- és fémmunkás szövetség ifjúsági szervezete tagja volt, kapcsolatba került az illegális kommunista Demény-csoporttal, a következő évben tagja lett az illegális KIMSZ-nek, a KIMSZ erzsébetvárosi titkára, majd az MSZDP ifjúsági csúcsszervezete, az Országos Ifjúsági Bizottság tagja volt. 1938-ban lett az illegális kommunista párt tagja, politikai tevékenységéért több alkalommal tartóztatták le, hat évig rendőri felügyelet alatt állt. 1941-ben 2 év és 2 hónap fegyházbüntetésre ítélték, büntetésének letöltése után behívták munkaszolgálatra, majd illegalitásba vonult, részt vett a Béképárt akcióiban. 1944. májusban ismét letartóztatták, 10 évre ítélték, novemberben megszökött, a KISZ háromfős titkárságának tagja lett, bekapcsolódott a pesterzsébeti fegyveres ellenállásba. Hadifogságba esett, de megszökött, 1945. júniustól három hónapos pártiskolát végzett, majd a Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség központi titkáráként dolgozott, 1945-1946-ban az Országos Ifjúsági Bizottság titkára volt, majd az MKP kispesti titkára. 1947-ben lett az MKP KV Szervezési Osztály instruktora, majd osztályvezető-helyettes. Az 1949. május 15-i országgyűlési választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront Borsod-Gömör-Abaúj-Zemplén megyei listáján választották országgyűlési képviselővé. Katonai képzettség nélkül 1950. októberben, ezredesi rendfokozatban a Magyar Néphadsereg politikai főcsoportfőnök helyettese lett, majd vezérőrnagyként 1952. november 7. és 1955. május 5. között a Légierő parancsnoka volt, majd 1956. december 22-éig a Magyar Néphadsereg politikai főcsoportfőnöke, 1956. októberéig miniszterhelyettes. 1956. július 21-én az MDP Központi Vezetősége tagjává választották. A forradalom alatt a felkeléssel való katonai fellépést szorgalmazta, tisztségéből 1956. október végén felmentették. 1956. november 4. után pártutasításra a Szovjetunióban átképzésen vett részt. Hazatérése, 1957. március után a Belügyminisztérium II/2. osztályának vezetője volt ezredesi rangban. 1962-ben felmentették, és az Esztergomi Szerszámgépgyár igazgatójának nevezték ki, 1984-ben onnan vonult nyugdíjba.